

Hoofdstuk 1

Charlotte van't Hoogeland wrong haar linkerbeen in de pijp van de spijkerbroek, haar rechterbeen zat al in de andere. Het was een ware worsteling om de stugge stof over haar pantykousen omhoog te hijsen. En dan stond ze nog op één been ook in haar wind- en waterdichte jack, op haar leeftijd, daar in de luwte van de omhoog staande achterklep van haar oude Saab cabrio.

Was het toch niet handiger om haar jurk alsnog uit te trekken in plaats van tot in haar middel opgeschort, zoals nu? Door de prop stof was haar buik nu belachelijk dik. Dat op zich was haar een zorg. Maar als ze voorover boog kon ze geen adem krijgen, terwijl ze zoals altijd na een verkoopbezoek haar zuurstof voor de volle honderd procent nodig had. Net als rust, frisse lucht, ruimte, stilte, vogels en koel water tegen de dorst door hijgerige praten.

Happend naar lucht kwam ze overeind. Ze ademde diep in en uit, trok de rits een stukje dicht en moest de knoop van de broek los laten. Restte nog de rubberlaarzen, de handschoenen, de haarband en de verrekijker. De telefoon bleef waar ie was, in haar schoudertas die ze zo ver mogelijk uit zicht achter de krat met pech-onderweg

spullen en boodschappentassen in de achterbak wegduwde.

Net voor ze de klep dichtgooide klonken vanachter de krat benepen piepjes. De telefoon in haar tas. Nee dus. Ze zochten het aan de andere kant van de lijn maar uit. De voicemail was geduldig.

Geholpen door een speelse vlaag novemberwind gooide ze het voorportier dicht. Gezegend was de dag waarop ze voor eens en altijd geleerd had om de contact- en portiersleutel nooit, nooit, nooit voor het gemak eventjes in de achterbak te leggen maar in haar zak te steken of, zoals nu, in het holle hoekje van de linnen kap. Ze sloot linker voorportier, kofferbak en rechter voorportier. Antieke handelingen, maar haar Saab was nu eenmaal antiek. Een oude, niet af te beulen kar waar ze al zo'n kleine twintig jaar een liefdevolle relatie mee had.

Bij wijze van een gedag klopte ze'm op de motorkap. Ze propte de verrekijker die om haar nek hing binnenboord in haar jack en ritste het hoog dicht. Ze zag er beeldig uit. Echt een vrouw die er alles voor doet om na vijf jaar alleen-zijn weer een leuke vent te krijgen. Een die wist hoe je jezelf de charmante en sexy uitstraling geeft waar ook geëmancipeerde mannen in hun hart stiekem naar verlangen.

Allemachtig nog aan toe!

Het grijze haar strak naar achteren in een staart. Een stoer jack met een reddingsboei waar een slanke leest behoort te pronken. Blubberende stof over het achterwerk, sloffende laarzen, tranende ogen en snotterige neus.

Doe dus wat extra moeite voor je uiterlijk, was een van de adviezen uit de online flirtcursus die ze volgde. Zorg voor een intrigerend beetje bloot. En altijd die broek, hè... Je zou zelf toch ook snel een straatje om gaan voor een man in een rokje?

Ze liep naar de trap van de dijk waar ze onderaan had kunnen parkeren. Bovenop keek ze nog even om naar de Saab, in de berm van de smalle onderdijkweg, overgeheld naar de slootkant, maar hij stond er goed. Style je haar. Niet gemakkelijk kort! Geen pittig kort koppie! Mannen houden nu eenmaal van lang haar, en wat zijn nou tien minuutjes föhnen voor een heerlijk avondje flirten met een leuke vent? Maar mooi dat zij nu toch maar zonder te hijgen bovenop die hoge dijk stond. Verderop graasden schapen. Achter de afrastering golfd en in het buitendijkse land riet en geboomte in de wind. Er leidde daar een drassig pad naar een vogelkijkhut aan een inham van het IJsselmeer. Het hek in de afrastering wilde niet open. Ze klom eroverheen. Ook haar heupen deden het dus nog best, voor een zestigjarige. Ze hees eerst haar afgezakte broek op en glibberde op het drijfnatte gras tussen de

schapenstront door naar beneden. Op sommige stukken van het pad waren haar laarzen maar net hoog genoeg. Prima om altijd laarzen in de auto te hebben, dacht ze terwijl ze haar broek weer...